

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4344/2020
04.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, др Илије Зиндовића, Татјане Миљуш и Јелене Боровац, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Вујин, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Велимир Липован, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 775.699,47 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1344/20 од 01.07.2020. године, на седници већа одржаној 04.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1344/20 од 01.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1344/20 од 01.07.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Зрењанину П 876/19 од 19.02.2020. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је ништав и без правног дејства према тужиоцу уговор о продаји, закључен између пок. ВВ и тужене, дана 25.01.2012. године, чија пуноважност као дисимулованог уговора о продаји је утврђена правноснажном пресудом Основног суда у Зрењанину П 682/17 од 07.02.2017. године, а којим је пок. ВВ туженој продала $\frac{1}{2}$ дела кат. парцеле бр. ..., њива треће класе, уписана у лист непокретности бр. ... КО ..., укупне површине 3ха 56а 07м2 по цени од 6.300,00 евра, те да је тужена дужна да призна и да трпи да је без правне важности укњижба права власништва на означеном делу парцеле са пок. ВВ на њу. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му преда $\frac{1}{2}$ дела парцеле бр. ..., а који део се налази у њеном поседу на дан доношења пресуде. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у делу у коме је тужилац тражио да се наложи Служби за катастар непокретности ... да на основу ове пресуде изврши брисање права својине тужене као власника и да се упише право власништва тужиоца на $\frac{1}{2}$ дела кат. парцеле бр. ..., њива треће класе, лист непокретности бр. ... КО ..., укупне површине 3ха 56а 07м2. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1344/20 од 01.07.2020. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и пресуда Основног суда у Зрењанину П 876/19 од 19.02.2020. године је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се његова ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране одредбе закона, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

Предмет спора је утврђење ништавости уговора о продаји непокретности, због повреде права прече куповине. Другостепени суд налази да је тужбени захтев неоснован сходно садржини тражене правне заштите. Према разлозима побијане пресуде, тужилац у овом поступку остварује правну заштиту у смислу члана 10. Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“, бр. 42/98), као прекупац, а не као наследник своје мајке, будући да је иста спорном непокретношћу располагала за живота. На основу тог располагања тужена, као купац, је у јавним књигама уписана као нови сопственик прометованог дела непокретности. Спорна непокретност отуда не чини активу заоставштине претходника тужиоца у смислу члана 1. Закона о наслеђивању, то јест накнадно пронађену имовину. Стога, тужилац је уместо ништавости уговора о продаји требало да тражи поништај тог правног посла, јер се по слову закона таквим захтевом штити право прече куповине, као и да тражи од суда да се спорна непокретност прода њему, односно да он уместо иницијалног купца (тужене) плати купопродајну цену из садржине уговора. Из изложених разлога, тужбени захтев је одбијен, као неоснован.

Полазећи од садржине тражене правне заштите, начина пресуђења и датог образложења, ревизијски суд налази да у конкретној парници не постоје питања од општег интереса или питања у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. Даље, уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке којима је на другачији начин одлучено у парницама заснованим на истом или битно сличном чињенично-правном основу, нити је на постојање таквих одлука у садржини указано, због чега нема потребе за уједначавањем судске праксе. Такође, нема потребе ни за новим тумачењем чланова 7. и 10. Закона о промету непокретности на којима је заснована побијана одлука.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да није дозвољена.

Спор за заштиту законског права прече куповине је имовинско-правни спор. Због тога се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора побијеног дела.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом предмету поднета је дана 08.04.2016. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 775.699,47 динара, односно 6.317,28 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде испод прописаног цензуса из одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, то следи да ревизија тужиоца није дозвољена, па је применом члана 413. истог закона одлучено као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић